

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/13/2023
Identifikačné číslo spisu:	7219206622
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7219206622.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: T.. O. I., narodený XX. A. XXXX, M., E. XX, zastúpený advokátkou JUDr. Janou Bajuzíkovou, Michalovce, Štefánikova 8, proti žalovanému: Slovenská pošta, a.s., Banská Bystrica, Partizánska cesta 9, IČO: 36 631 124, o určenie, že pracovný pomer trvá, pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice II a aktuálne vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-11Cpr/38/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. marca 2023, č. k. 9CoPr/4/2022-328, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 30. augusta 2021 vyhovel žalobe určením, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou žalovaného z 14. januára 2019 žalobcovi doručenou 2. februára 2019 je neplatné, ako aj určením, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným naďalej trvá. Na základe predložených listinných dôkazov a s poukazom na to, že strany sporu v priebehu konania nerozporovali skutočnosť, že k doručeniu predmetnej výpovede zo strany žalovaného došlo počas plynutia ochrannej doby v zmysle § 64 ods. 1 Zákonníka práce, s poukazom na § 151 ods. 1 CSP súd prijal jednoznačný záver, že sporné skončenie pracovného pomeru žalobcu ako zamestnanca výpoveďou zamestnávateľa z 14. januára 2019 je neplatné a žalobe v tomto určovacom petíte preto vyhovel. Vo vzťahu k druhému určovacieho petitu žaloby súd primárne vychádzal z ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce v zmysle ktorého, ak zamestnávateľ zamestnancovi dal o. i. neplatnú výpoveď a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Pokiaľ žalovaný s návrhom protistrany na uzavretí zmluvy aj v rozsahu tohto druhého určovacieho petitu žaloby nesúhlasil, súd sa vysporiadal konštatovaním, že hoci žalobca 28. októbra 2019 stretnutia za účelom mimosúdneho vyriešenia sporu osobne sa nezúčastnil, bol na ňom zastúpený advokátkou a tá žalovanému zamestnávateľovi poskytla stanovisko žalobcu. Žalovaným vytýkané konanie žalobcu ako zamestnanca

nepovažoval za skutočnosť, ktorá by odôvodňovala ukončenie pracovného pomeru rozhodnutím súdu podľa citovaného zákonného ustanovenia (§ 79 ods. 1 Zákonníka práce), a určil preto, že pracovný pomer žalobcu naďalej trvá.

2. Na odvolanie žalovaného, čo do určovacieho výroku, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) zmenil rozsudok v napadnutom výroku tak, že žalobu o určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, zamietla. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania, ani náhradu trov konania na súde prvej inštancie nepriznáva.

3. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom predloženého spisového materiálu a po zistení, že žalobca ako zamestnanec predmetnou žalobou požadoval jednak, aby sa rozhodlo, že ich skončenie pracovného pomeru spornou výpoveďou zamestnávateľa je neplatné a tiež, aby sa rozhodlo, že jeho pracovný pomer trvá, mal za to, že na posudzovanú vec sa vzťahuje ustanovenie § 137 písm. c) CSP, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Postupom podľa § 382 ods. 2 CSP vyzval preto strany, aby k možnému použitiu tohto zákonného ustanovenia sa vyjadrili a uviedli všetko, čo vo veci považujú za podstatné a rozhodujúce z hľadiska jeho použitia s tým, že odvolací súd bude posudzovať, či v danej veci je alebo nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá.

4. Žalobca návrh na určenie, že pracovný pomer trvá považoval za súčasť žaloby o určenie neplatnosti pracovného pomeru podanej v zmysle § 137 písm. d) CSP a žalovaný vzhľadom na už aj v odvolaní opísané správanie zamestnanca, ktorý neprejavil záujem o tom, že u žalovaného chce naďalej pracovať mal za to, že žalobca svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení trvania pracovného pomeru nepreukázal.

5. U žalôb o určenie právnej skutočnosti, akou je aj neplatné skončenie pracovného pomeru, neprichádza do úvahy skúmanie naliehavého právneho záujmu, pretože právo na takéto určenie vyplýva z osobitného predpisu, t. j. ide o žalobu podľa § 137 písm. d) CSP. V zmysle § 77 CSP na súde možno pritom uplatniť len neplatnosť skončenia pracovného pomeru okrem iného výpoveďou, právny názor žalobcu, že žaloba o určenie, že pracovný pomer trvá a je súčasťou žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, preto neobstoí. V prípade žalôb o určenie či tu právo je alebo nie je, akou je aj žaloba na určenie, že pracovný pomer trvá, v zmysle § 137 písm. c) CSP posudzovanie naliehavého právneho záujmu pritom sa priamo vyžaduje, nakoľko možnosť žalobcu na súde takéto určenie požadovať, z osobitného predpisu nevyplýva (§ 137 písm. c) CSP, veta za bodkočiarkou).

6. Záujem, ktorý v zmysle § 137 písm. c) CSP takto je podmienkou procesnej prípustnosti žaloby o určenie, či tu pracovný pomer je alebo nie je, musí byť pritom jednak naliehavý a jednak právny a pri posudzovaní jeho existencie ide vlastne o posúdenie či podaná žaloba nie je vhodným (účinným) a správne zvoleným procesným nástrojom ochrany práv žalobcu, či (ne) možno dosiahnuť odstránenie spornosti jeho práva alebo neistoty v jeho právnom stave a či ňou snád len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že tá, ktorá určovacia žaloba z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nie je spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, žalobu musí zamietnuť bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na žalobcom požadovanom určení predstavuje preto samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý žaloba o určenie, či tu právo je alebo nie je, nemôže obstáť a ktorý sám o sebe bez ďalšieho musí viesť k zamietnutiu takejto žaloby (rozsudok NS SR 1Cdo/91/2006, ZSP 83/2007). To, či naliehavý právny záujem existuje, súd, a to aj v štádiu odvolacieho konania, skúma pritom ex offio, t. j. z úradnej povinnosti.

7. Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorú neistotu možno týmto právnym prostriedkom odstrániť. Ak však k porušeniu práva už došlo a je teda možné žalovať na splnenie povinnosti, ktorá z porušenia práva vyplýva, preventívna ochrana poskytovaná podľa

§ 137 písm. c) CSP nemá žiadny zmysel a význam. Vo väčšine prípadov žalobca v takomto prípade nemôže mať preto naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je (pozri rozsudok NS SR 4Cdo/492/2003).

8. Úspešnosť žaloby o určenie, že pracovný pomer trvá, v posudzovanej veci závisela preto predovšetkým od posúdenia, či žalobca na požadovanom určení má alebo nemá naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP. Skutočností, ktorými žalobca naliehavý právny záujem na tomto určení odôvodňoval, podľa názoru odvolacieho súdu neumožnili pritom záver o preukázaní naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Tým, že k porušeniu práva žalobcu už došlo a bolo teda možné žalovať o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo 14. januára 2019, čo žalobca aj využil a súdna ochrana bola poskytnutá právoplatným rozhodnutím súdu prvej inštancie rozsudkom z 30. augusta 2021 v tejto sporovej veci, žaloba o určenie, že jeho pracovný pomer u žalovaného aj naďalej trvá vzhľadom na následok tohto určenia zakotvených v § 79 ZP, nemá žiadny zmysel a význam. Vychádzajúc z ustanovenia § 79 ods. 1 vety prvej ZP, rozsudok súdu, ktorým bolo právoplatne určené, že skončenie pracovného pomeru žalujúceho zamestnanca, ktorý po doručení výpovede zamestnávateľovi oznámil, že trvá na tom, aby ten, kto ho naďalej zamestnával, bez ďalšieho mal za následok, že pracovný pomer žalujúceho zamestnanca u tohto zamestnávateľa nekončí, a to bez potreby túto skutočnosť osobitne konštatovať vo výroku rozhodnutia.

9. Z uvedeného vyplýva, že popri právoplatnom rozhodnutí o určení, že sporná výpoveď je neplatná, ktorým sa odstránil stav právnej neistoty a právneho postavenia žalobcu, nemôže byť daný naliehavý právny záujem na potrebe samostatne vo výroku rozsudku súdu konštatovať, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného aj naďalej trvá, takýto výrok vzhľadom na uvedenú zákonnú úpravu Zákonníka práce je preto nadbytočný. V danej veci už aj len preto nebola splnená podmienka procesnej prípustnosti žaloby o určenie ďalšieho trvania pracovného pomeru, o tom ani nehovoriac, že v danom prípade následne došlo ešte aj k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobcu listom zamestnávateľa z 27. januára 2020, ktorého neplatnosť na základe žaloby zamestnanca je predmetom iného súdneho konania.

10. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ odvolateľ namietal, že zo strany súdu prvej inštancie celé konanie bolo vedené len z pohľadu ochrany žalobcu, súd prvej inštancie v tomto smere nepochybil. Domáhať sa rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru medzi sporovými stranami argumentujúc tým, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, je vždy na zamestnávateľovi. Toto právo môže uplatniť buď podaním samostatnej žaloby alebo uplatnením vzájomnej žaloby, čo však vzhľadom na zákonnú úpravu v § 79 ods. 2 Zákonníka práce prichádza do úvahy jedine v rámci konania o náhradu mzdy (§ 147 ods. 1 CSP). Bez žaloby, či protižaloby zamestnávateľa súd o skončení pracovného pomeru strán sporu rozhodovať nemôže. V danom prípade v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie, žalovaný ako zamestnávateľ takúto žalobu proti zamestnancovi nepodal a rozhodnutia o skončení pracovného pomeru sa nedomáhal ani vzájomnou žalobou v rámci tohto konania. Vzhľadom na to, že o žalobe o určenie, že pracovný pomer medzi sporovými stranami naďalej trvá, v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie žiadal rozhodnúť jedine jej zamietnutím, argument o tom, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby žalobcu ako svojho zamestnanca naďalej zamestnával, používal len ako obranu v spore. Žalovaný napokon až v odvolacom konaní vyslovene sa domáhal toho, aby súd určil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil (netrvá) argumentujúc, že od neho nie je možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Odvolací súd o tomto rozhodovať však nemohol, nakoľko vzhľadom na znenie § 372 CSP neboli na to splnené zákonné podmienky. Navyše túto obranu žalovaný uplatňoval v spore, v ktorom o tom rozhodnúť súdu ani nepatrí, nakoľko žalobca náhrady mzdy v tomto súdnom konaní sa ani nedomáhal. Každý z uvedených dôvodov, a to každý z nich aj samostatne, je dostatočným dôvodom na neúspech žalobcu s takouto určovacou žalobou, odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku preto zmenil tak, že žalobu v rozsahu v akom bola predmetom odvolacieho konania zamietol. Vzhľadom na rovnakú mieru čiastočného úspechu každej zo strán v konaní odvolací súd o trovách celého konania (§ 396 ods. 2 CSP) podľa § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadnej zo strán ich náhradu nepriznal.

11. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

11.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil podanie vo veci samej - žalobu zo dňa 28. júla 2019, a to tak, že zo žalobného návrhu - petitu, vyplývajú 2 samostatné nároky, t. j. určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (§ 137 písm. d) CSP) a určenia, či pracovný pomer trvá (§ 137 písm. c) CSP), pričom odvolací súd prevzal toto nesprávne právne posúdenie od súdu prvej inštancie. V dôsledku toho odvolací súd po oboznámení sa so spisom pristúpil k nesprávnemu procesnému postupu, podľa ktorého sa má na posudzovanú vec vzťahovať ustanovenie § 137 písm. c) CSP, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je podľa jeho názoru pre rozhodnutie veci rozhodujúce a preto postupom podľa § 382 CSP vyzval strany, aby sa k možnému použitiu tohto zákonného ustanovenia vyjadrili. Žalobca sa napokon vyjadril, avšak vzhľadom k tomu, že až do tohto momentu nebola v predmetnom spore súdom riešená otázka naliehavého právneho záujmu, zostal žalobca zaskočený a zmätený, pretože zo strany odvolacieho súdu išlo o neštandardný procesný postup, najmä vzhľadom k tomu, že v čase realizácie výzvy zo strany odvolacieho súdu - 24. januára 2023 už bol nariadený termín vyhlásenia rozsudku dňa 25. januára 2023.

11.2. Odvolací súd nesprávne identifikoval procesné pochybenie súdu prvej inštancie, v dôsledku, čoho sám procesne pochybil, keď v rámci odvolacieho konania prehliadol nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie. Namiesto toho pristúpil k skúmaniu, či je v danej veci naliehavý právny záujem. Tento podľa názoru žalobcu nebolo potrebné skúmať, keďže nejde o žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je v zmysle § 137 písm. c) CSP, a preto považuje tento procesný postup za nesprávny. Ďalej poukázal aj na nesprávny procesný postup, ktorý nadväzuje na vyššie uvedené nesprávne právne posúdenie, spočívajúce v jeho postupe podľa § 388 CSP. Odvolací súd v bode 7. odôvodnenia iba stroho konštatoval, že dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie, ani na zrušenie napadnutého rozsudku, a preto rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmenil. K takýmto záverom o nesplnení podmienok na uplatnenie tohto procesného postupu dospel odvolací súd zrejme po tom, ako žalobca po realizácii výzvy súdu neosvedčil naliehavý právny záujem. Avšak vzhľadom k tomu, že už v prípade realizácie výzvy a skúmania, či je daný naliehavý právny záujem išlo o nesprávny procesný postup, tento sa následne pretavil aj do postupu v zmysle § 388 CSP.

12. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd sa vôbec nemal zaoberať skúmaním, či je daný naliehavý právny záujem, pretože ide o dôsledok nesprávneho právneho posúdenia podania vo veci samej žaloby, už súdom prvej inštancie. Tento posúdil, že zo žalobného návrhu vyplývajú 2 samostatné nároky, t. j. o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (§ 137 písm. d) CSP) a určenie, či pracovný pomer trvá (§ 137 písm. c) CSP), pričom odvolací súd prevzal toto nesprávne právne posúdenie od súdu prvej inštancie bez toho, aby sa bližšie ním zaoberal. Pritom poukázal aj na R 14/2021. V predmetnej veci odvolací súd prevzal bez ďalšieho skúmania nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie, keď tento pri posúdení žaloby vychádzal výlučne zo žalobného návrhu a nie aj zo skutkových tvrdení v nej uvedených. Žalobca žiadal, aby súd rozhodol tak, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou zo dňa 14. januára 2019, doručenou 2. februára 2019 je neplatné a pracovný pomer žalobcu so žalovaným trvá. Žalobca má za to, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd neskúmal celý obsah podanej žaloby, ale obmedzili sa na výlučné skúmanie žalobného návrhu bez toho, aby ho vykladali v tejto súvislosti so skutkovými tvrdeniami v žalobe. Žalobca žiadnym spôsobom neoznačil žalobný návrh na 2 časti, z čoho by bolo možno usudzovať, že ide o 2 samostatné nároky. Z podaní žalobcu je zrejmé, že od samotného podania žaloby, žalobca prejavoval vôľu smerujúcu k tomu, aby súd posúdil skončenie pracovného pomeru žalobcu, ako neplatné, pričom posúdenie toho, či pracovný pomer trvá považoval za súčasť žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru, čo je napokon uvedená aj v bode 11. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o formuláciu žalobného návrhu, žalobca uviedol, že aj samotný Zákonník práce vo svojich ustanoveniach spája neplatnosť skončenia pracovného pomeru s neskončením (trvaním) pracovného pomeru, čoho sa žalobca v prípade predmetnej formulácie žalobného návrhu pridržiaval. Napokon aj žaloba bola označená iba ako žaloba o určenie neplatnosti pracovného pomeru a ak by súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd sa prvotne domnievali, že ide o 2 samostatné nároky, z označenia žaloby malo a mohlo vyplynúť, že je zrejme potrebné to prehodnotiť a znova

preskúmať, čoho sa vlastne žalobca domáha. Zo strany súdu došlo k vade zmätočnosti, keď namiesto toho, aby postupom podľa § 129 CSP vyzval žalobcu na odstránenie nezrozumiteľnosti podania, nesprávne posúdil žalobu tým spôsobom, že si žalobný návrh vyložil výlučne podľa jazykového vyjadrenia bez prihliadnutia na prejav vôle žalobcu, ktorý vyplýva zo žaloby ako celku. Žalobca má teda za to, že odvolací súd v predmetnom rozsudku vyriešil právnu otázku rozdielne ako dovolací súd - R 14/2021.

13. Vo vzťahu k dovolacej námietke žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že v dôsledku vyššie uvedených zmätočností napokon odvolací súd nesprávne právne posúdil aj (ne)splnenie podmienok, či už na potvrdenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd vychádzal zrejme z toho, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem, ktorý ako už bolo vyššie uvedené nemal ani skúmať. Z bodu 7. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu však nevyplyva, ako k týmto záverom o (ne)splnení podmienok pre uplatnenie postupu podľa § 388 CSP dospel, a preto žalobca považuje rozsudok odvolacieho súdu za arbitrárny v tejto časti.

13.1. Napokon vady zmätočnosti vyústili do nesprávneho právneho posúdenia nároku o náhrade trov konania, keďže odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania a ani náhradu trov konania na súde prvej inštancie nepriznal. Odvolací súd posudzoval úspech strán sporu v zmysle § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu vo veci a keďže odvolací súd nesprávne právne posúdil, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem v dôsledku, čoho (nesprávne právne posúdil a teda) rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobu o určenie, že pracovný pomer trvá, zamietol. Odvolací súd dospel opätovne k nesprávnemu právnomu posúdeniu, keď konštatoval rovnakú mieru čiastočného neúspechu každej zo strán.

14. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie žalovaný. Žalobca označuje jednotlivé dovolacie dôvody aj za nesprávne právne posúdenie - vyriešenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa názoru žalovaného, žalobca však vôbec neuviedol, od ktorej konkrétnej a akej ustálenej rozhodovacej praxe sa odvolací súd odklonil, ani neuviedol konkrétne prípady, kedy sa tak malo stať. Tento dôvod považuje žalovaný za neprípustný. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že v samotnom dovolaní nenašiel naformulovanú právnu otázku žalobcom, ktorá mala byť vyriešená a ktorú by dovolací súd ešte vo svojej praxi neriešil. K dôvodu nesprávneho procesného postupu uviedol, že žalobcom opísané skutočnosti v rámci aplikovania ním uplatneného dovolacieho dôvodu nespĺňajú kritériá na jeho uplatnenie pri podaní dovolania. Vzhľadom k tomu žiadal, aby dovolanie bolo v celom rozsahu zamietnuté.

15. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c) a f) CSP).

15.1. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania neplní úlohy prvostupňového či odvolacieho súdu ako tretej inštancie prebiehajúceho súdneho sporu. Úloha dovolacieho súdu spočíva v náprave najzávažnejších procesných pochybení, resp. v riešení otázok zásadného právneho významu.

16. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípov právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata),

musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

16.1. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

16.2. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

17. Žalobca v dovolaní uplatňuje dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

18. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

18.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným vadám zmätočnosti.

19. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

20. Dovolateľ vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP namietal nesprávny procesný postup s poukazom na § 382 CSP. Namietal, že v danom prípade išlo o neštandardný procesný postup vzhľadom k tomu, že v čase realizácie výzvy zo strany odvolacieho súdu dňa 24. januára 2023 bol nariadený termín vyhlásenia rozsudku, a to dňa 25. januára 2023. V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal aj nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie, podľa názoru žalobcu v danom prípade nešlo o žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je v zmysle § 137 písm. c) CSP. Ďalej namietal aj postup odvolacieho súdu podľa § 388 CSP. V tomto smere je potrebné poukázať, že z obsahu spisového materiálu nebolo zistené, že by došlo postupom odvolacieho súdu k chybnému procesnému postupu v konaní. Pokiaľ dovolateľ poukazuje na výzvu odvolacieho súdu zo dňa 24. januára 2023, ktorou mal byť žalobca vyzvaný na vyjadrenie sa k použitiu ustanovenia § 137 písm. c) CSP, ktorý pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebol použitý, a nariadení termínu vyhlásenia rozsudku 25. januára 2023 (mal na mysli zrejme nedostatočnú lehotu na vyjadrenie sa k použitiu tohto ustanovenia), z obsahu spisového materiálu je napokon zrejmé, že napadnutý rozsudok Krajský súd v Košiciach vyhlásil až dňa 15. marca 2023. To znamená, že táto dovolacia námietka žalobcu nie je opodstatnená.

20.1. Tiež je v tomto smere nedôvodná aj námietka žalobcu aplikácie § 388 CSP, nakoľko nie je zrejmé dovolaciemu súdu, čo konkrétne, aký konkrétny postup mal odvolací súd v tomto smere porušiť. Odvolací súd v bode 7. a nasl. odôvodnenia jasne uviedol z akých dôvodov pristúpil k zmene rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti. Preto dovolacia námietka žalobcu vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP nie je námietkou dôvodnou. K porušeniu do práva na spravodlivý proces pri aplikácii § 420 písm.

f) CSP na strane žalobcu z vyššie uvedených dôvodov teda nemohlo dôjsť.

21. Dovolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

22. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

24. Podľa § 432 CSP (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

25. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobca poukázal na to, že odvolací súd sa nemal zaoberať skúmaním, či je daný naliehavý právny záujem, pretože ide o dôsledok nesprávneho právneho posúdenia podania vo veci samej (žaloby) ako takej už súdom prvej inštancie. Tento nesprávne posúdil, že zo žalobného petitu vyplývajú dva samostatné nároky, určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (§ 137 písm. d) CSP a určenie, že pracovný pomer trvá (§ 137 písm. c) CSP, pričom toto nesprávne posúdenie prevzal odvolací súd bez toho, aby sa ním bližšie zaoberal. V tomto smere poukazoval na R 14/2021.

26. Vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil aj (ne)splnenie podmienok, či už na potvrdenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd vychádzal zrejme z toho, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem, ktorý ani nemal skúmať. Z bodu 7. odôvodnenia nevyplýva ako k týmto záverom pre uplatnenie postupu podľa § 388 CSP dospel. Preto rozsudok považuje aj za arbitrárny. Napokon v tejto časti namietal aj nesprávne právne posúdenie nároku o náhrade trov konania.

27. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

27.1. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

28. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu určením, že skončenie pracovného pomeru žalobcu, výpoveďou žalovaného zo dňa 14. januára 2019 žalobcovi doručenou 2. februára 2019 je neplatná, zároveň aj určil, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným naďalej trvá. Odvolaním zo strany žalovaného bol napadnutý určovací výrok, ktorým súd prvej inštancie určil, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným naďalej trvá. Tento bol zmenený rozsudkom odvolacieho súdu, a to tak, že žalobu o určenie, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, zamietal, z dôvodov uvedených v bode 10. a nasl. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

28.1. Právne posúdenie odvolacieho súdu vo veci zamietnutia žaloby bolo založené na tom, že popri právoplatnom rozhodnutí o určení, že sporná výpoveď je neplatná, ktorým sa odstránil stav právnej

neistoty a právneho postavenia žalobcu, nemôže byť daný naliehavý právny záujem na potrebe samostatne vo výroku rozsudku súdu konštatovať, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného aj naďalej trvá, takýto výrok považoval odvolací súd za nadbytočný. Uvedené vyplýva aj z ustanovenia § 79 ods. 1 vety prvej Zákonníka práce, konštatoval teda, že naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP v danom prípade na takomto určení nebol.

28.2. Z rozhodnutia NS SR, na ktoré poukazoval žalobca pod R 14/2021 (ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. novembra 2020 pod sp. zn. 7Cdo/268/2019) z neho vyplýva právna veta: „Obsah žaloby nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami v žalobe. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh.“ Dovolací súd poukazuje na to, že v predmetnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR išlo o rozhodnutie, ktorým dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie podľa § 420 písm. f) CSP, pričom súd prvej inštancie mal za účelom ustálenia predmetu konania v zmysle § 129 CSP žalobkyňu poučiť o vadách ňou podanej žaloby a vyzvať ju, aby v ním určenej lehote vady odstránila.

29. V prejednávanej veci súd prvej inštancie výrokom II. určil, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným naďalej trvá. Tomu následne zodpovedá odôvodnenie v bode 27. až 30. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pričom z bodu 30. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že na základe uvedených skutočností, tak súd v čase prejednávania a rozhodovania sporu nevidel také skutočnosti v konaní žalobcu ako zamestnanca, ktoré by odôvodňovali záver o ukončení pracovného pomeru rozhodnutím súdu, a preto určil výrok II., že pracovný pomer žalobcu naďalej trvá.

30. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného a aj v dovolaní tvrdí, že posúdenie toho, či pracovný pomer trvá považoval za súčasť žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru. Odvolací súd v bode 12. odôvodnenia uvádza, že v zmysle § 77 CSP na súde možno pritom uplatniť len neplatnosť skončenia pracovného pomeru okrem iného výpoveďou, právny názor žalobcu, že žaloba o určenie, že pracovný pomer trvá je súčasťou žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, preto neobstojí. V prípade žalôb o určenie či tu právo je alebo nie je, akou je aj žaloba na určenie, že pracovný pomer trvá, v zmysle § 137 písm. c) CSP posudzovanie naliehavého právneho záujmu pritom sa priamo vyžaduje, nakoľko možnosť žalobcu na súde takéto určenie požadovať, z osobitného predpisu nevyplýva (§ 137 písm. c) CSP, veta za bodkočiarkou). Ďalej aj v bode 15. konštatuje, že úspešnosť žaloby o určenie, že pracovný pomer trvá, v posudzovanej veci závisela preto predovšetkým od posúdenia, či žalobca na požadovanom určení má alebo nemá naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP. Skutočnosti, ktorými žalobca naliehavý právny záujem na tomto určení odôvodňoval, podľa názoru odvolacieho súdu neumožnili pritom záver o preukázaní naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Tým, že k porušeniu práva žalobcu už došlo a bolo teda možné žalovať o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo 14. januára 2019, čo žalobca aj využil a súdna ochrana bola poskytnutá právoplatným rozhodnutím súdu prvej inštancie rozsudkom z 30. augusta 2021 v tejto sporovej veci, žaloba o určenie, že jeho pracovný pomer u žalovaného aj naďalej trvá vzhľadom na následok tohto určenia zakotvených v § 79 ZP, nemá žiadny zmysel a význam. Vychádzajúc z ustanovenia § 79 ods. 1 vety prvej ZP, rozsudok súdu, ktorým bolo právoplatne určené, že skončenie pracovného pomeru žalujúceho zamestnanca, ktorý po doručení výpovede zamestnávateľovi oznámil, že trvá na tom, aby ten, kto ho naďalej zamestnával, bez ďalšieho má za následok, že pracovný pomer žalujúceho zamestnanca u tohto zamestnávateľa nekončí, a to bez potreby túto skutočnosť osobitne konštatovať vo výroku rozhodnutia.

31. Nemôže preto obstať tvrdenie žalobcu o nesprávnom právnom posúdení právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi bola vyriešená odlišne poukazom na rozhodnutie NS SR pod R 14/2021, resp. sp. zn. 7Cdo/268/2019. V uvedenej veci dovolací súd neposudzoval dovolacie námietky postupom podľa § 421 ods. 1 CSP, teda meritórne vec neposudzoval z hľadiska právnych otázok, ale dospel k záveru, že bolo porušené právo na spravodlivý proces s poukazom na § 420 písm. f) CSP. Z bodov 18. až 20. tohto rozhodnutia vyplynulo: 18. „Súd prvej inštancie mal za účelom ustálenia predmetu konania v zmysle § 129 CSP žalobkyňu poučiť o vadách ňou podanej žaloby a vyzvať ju, aby ich v ním určenej

lehote odstránila. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie takto nepostupoval, keď dospel k záveru, že predmetná žaloba je procesne neprípustná, nakoľko sa nejedná o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu. Na uvedenú procesnú nesprávnosť neprihliadol ani odvolací súd. 19. Keďže záver súdov nižšej inštancie, že predmetná žaloba je procesne neprípustná, nakoľko sa nejedná o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP), bol predčasný, pričom prvostupňový súd nepostupoval podľa § 129 CSP a súde nezohľadnili (prvostupňový súd) resp. nesprávne vyhodnotili (odvolací súd) prípadný naliehavý právny záujem žalobkyne podľa § 137 písm. c/ CSP, konanie je postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP. Žalobkyňa tak opodstatnene namieta, že súde jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolateľka opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. 20. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie (za účelom ustálenia predmetu sporu) žalobkyňu v intenciách vyššie uvedeného poučiť o nedostatkoch ňou podanej žaloby a vyzvať ju, aby ich v ním určenej lehote odstránila (§ 129 CSP).“

32. V bode 10. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je uvedené, že po oboznámení sa s obsahom predloženého spisového materiálu odvolací súd po zistení, že žalobca ako zamestnanec predmetnou žalobou požadoval jednak, aby sa rozhodlo, že skončenie pracovného pomeru spornou výpoveďou zamestnávateľa je neplatné a tiež, aby sa rozhodlo, že jeho pracovný pomer trvá, mal za to, že na posudzovanú vec sa vzťahuje ustanovenie § 137 písm. c) CSP, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Postupom podľa § 382 CSP vyzval preto strany, aby k možnému použitiu tohto zákonného ustanovenia sa vyjadrili a uviedli všetko čo vo veci považujú za podstatné a rozhodujúce z hľadiska jeho použitia s tým, že odvolací súd bude posudzovať či v danej veci je alebo nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá. Vo veci sp. zn. 7Cdo/268/2019 dovolací súd vyslovil, aby súd prvej inštancie uskutočnil výzvu na odstránenie väd poukazom na § 129 CSP z tam uvedených dôvodov. Dovolací súd uvádza, že išlo v danej veci o porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodov uvedených v tejto konkrétnej veci. Z tohto pohľadu nebolo pochybné, že by žalobu žalobcu bolo potrebné nejakým spôsobom opravovať, alebo odstraňovať vady podania v zmysle § 129 CSP v zmysle, ktorého ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

33. Na okraj veci poukazuje dovolací súd na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 590/2017 podľa ktorého ak všeobecné súde postupujú tak, že rozhodnú o vecnej opodstatnenosti určovacej žaloby bez toho, aby dospeli k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu, porušia tým základné právo na súdnu ochranu ďalšieho účastníka konania.

34. Zároveň poukazuje na staršie, ale stále aplikovateľné rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 3Cdo/147/2008 z ktorého vyplýva: ustanovenie § 77 Zákonníka práce priznáva účastníkom pracovnoprávneho vzťahu možnosť uplatniť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru; tým je však zároveň - z aspektu § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku - vylúčené, aby sa niektorý z nich domáhal z rovnakého právneho dôvodu (základu) žalobou, podanou v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku určenia, že pracovný pomer trvá.

35. Čo sa týka dovolacej námietky vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v tejto žalobca len vyjadruje nespokojnosť so zmenovým rozhodnutím odvolacieho súdu v namietanej časti s tým, že nebol splnený predpoklad pre uplatnenie postupu podľa § 388 CSP. K uvedenému dovolací súd udáva, že nie je zrejmé, v čom konkrétne vidí nesprávne právne posúdenie veci v zmysle rozhodovania odvolacieho súdu podľa § 388 CSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie. Z bodu 7. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd takto postupoval, pričom zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti odôvodnil v bodoch 8. až 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

36. Pokiaľ sa týka dovolacej námietky nesprávneho právneho posúdenia, ktorú žalobca zaradil pod nesprávne právne posúdenie - vyriešenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP vo vzťahu k vyjadreniu nespokojnosti s právnym posudzovaním nároku na náhradu trov konania, keď zmenovým výrokom odvolací súd zmenil žalobu o určenie, že pracovný pomer trvá a konštatoval rovnakú mieru čiastočného úspechu a neúspechu každej zo strán, dovolací súd k uvedenému uvádza, že v tejto časti je dovolanie neprípustné s poukazom na to, že pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania dovolanie s poukazom na § 421 ods. 2 CSP v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je dovolanie prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. Keďže výrok o náhrade trov konania je zaradený pod § 357 písm. m) CSP, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, v tejto časti nie je dovolanie žalobcu prípustné. Dovolanie by bolo prípustné v tejto časti len podľa § 420 písm. f) CSP, pričom z dovolania nevyplýva, že by žalobca tento dôvod dovolania vo vzťahu k náhrade trov konania uplatňoval.

37. Z uvedených dôvodov došlo k odmietnutiu dovolania postupom cez ustanovenie § 447 písm. c) a f) CSP.

38. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd postupom podľa ustanovenia § 451 ods. 3 veta druhá CSP.

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.